

alapján az erre a célra tartalékolt összegeket is. Nem vehette figyelembe a bíróság az 1923. évi szeptember hó 5-én tartott igazgatósági ülés jegyzőkönyvében foglaltakra történt hivatkozást sem, mert ez a jegyzőkönyv csak azt tartalmazza, hogy az igazgatóság a gyárberendezés felújítására szolgáló új tartalékalap létesítését indítványozza és ezen általános megjelöléssel szemben a fentidézett igazgatósági jelentés minden kétséget kizáróan jelöli meg a szóbanforgó tartalék célját és rendeltetését és miután a K. T. 179. §-a alapján illetékes közgyűlés a jelentést elfogadta és a mérleget megállapította, a közgyűlés határozatával szemben az igazgatóság indítványa nem lehet döntő oly esetben, amidőn ez a határozat teljesen világos.

Az állandóan külföldön lakó férj által feleség és gyermek eltartására önként küldött pénzbeli támogatások nem esnek kereseti adó alá. (Közigazgatási Bíróság 6003/1924. P. sz.) A tényállás az, hogy az elsőfoku pénzügyi hatóság a panaszost, akinek a férje állandóan Indiában, Bombayban lakik s ugyanott kereskedő, minden közelebbi adat hiányában mint export-import kereskedőt adóztatta meg általános kereseti adóval. Fellebbezése folytán az adófelsőszámlási bizottság a kivetett adót fenntartotta, annak a jogalapjául azonban nem az export-import kereskedést, hanem azt a járadékszerűt, az 1923. évi XXIII. t. c. szerint általános kereseti adó alá eső szolgáltatást jelölte meg, amely a házassági életközösség tartama alatt az egyik házastársat a másik részéről megilleti. Ennek a megállapításnak az indokát az adófelsőszámlási bizottság abban találhatta, hogy a panaszos a felhívásra adott bevallásában és később az elsőfoku kivetés ellen irányuló fellebbezésében akként nyilatkozott, hogy a távollévő férjétől olyan nem járadékszerű jövedelme van, amellyel az válik lehetővé, hogy az ő s a szintén otthonmaradt négy gyermeke ellátása s a gyermekek magyar neveltetése biztosítható legyen. Utóbb a panaszos is férjéhez költözvén, ez az ellátási és neveltetési apanage, kizárólag az itthonmaradt gyermekek ellátására és neveltetésére szolgál.

Az adófelsőszámlási bizottság a maga határozatát — amely különben a jövedelem valódi összegének a megállapítását illetőleg sem tartalmaz semmiféle elfogadható bizonyítékot — nyilván az 1922. évi XXIII. t. c. 1. §-ának 4-ik, esetleg 5-ik bekezdésében foglaltakra alapíthatta. Ez a megállapítás azonban bármelyik rendelkezésre hivatkozva történt volna is, nem helytálló, azért is a panasznak helyet kellett adni és a rendelkező rész szerint határozni, mert a hivatkozott törvény végrehajtása tárgyában kiadott 1922. évi 180.000 számú végrehajtási utasítás 8. §-ának 4-ik bekezdése szerint a járadékoknál az adókötelettség előfeltétele az, hogy annak jogi alapja legyen. Az önkéntes adományok, a rokon támogatások, a szülők részéről a gyermekeiknek önként adott apanageok stb. egyáltalán nem esnek általános kereseti adó alá. A járadékszerű visszatérő szolgáltatásokból eredő jövedelem adózathatóságának az előfeltételét pedig a hivatkozott utasítás 9. §-ának rendelkezése szerint az képezi, hogy annak teljesítése törvényen, bírói ítéleten alapuló, vagy szerződéssel megállapítható legyen. A fentforgó esetben még csak állítva sincs, hogy a panaszos kezeihez a férje részéről juttatott jövedelem jogi természete e követelményeknek felel meg, azért is adóztatásnak nem volt helye.

Földbirtok haszonbérbeadásából származó bevétel nem esik általános forgalmiadó alá akkor sem, ha a haszonbérbeadás köfajtés céljára történt. (Közigazgatási bíróság 682/1924 P. sz.) A kivetési iratok szerint panaszos fél kőbányáját az 1922. évi augusztus hó 15-től számított 10 évre L. Henriknek haszonbérbe adta. Haszonbér fejében az 1922. évre 666 mm, az 1923. évre 5000 mm. és az 1924. évtől minden évre 4000 mm. ki-